Wilson Center | Digital Archive
International History Declassified
digitalarchive.wilsoncenter.org

December 12, 2006

Emails between Søren Haslund, Klaus Simoni Pedersen, and Annette lassen

Citation:

"Emails between Søren Haslund, Klaus Simoni Pedersen, and Annette lassen", December 12, 2006, Wilson Center Digital Archive, Rigsarkivet, Udenrigsministeriet (0002), Journalsager gruppe 003-004 (1973-1988), 1567 (4 Q 110). Obtained by Charles Kraus and translated by August Mersyth.
https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/176113

Summary:

A summary of the North Korean smuggling case in Nordic countries with the motive and the result.

Credits:

This document was made possible with support from Kyungnam University

Original Language:

Danish

Contents:

Original Scan
Translation - English

Wilson Center Digital Archive

John Pontoppidan

Fra:	Annette Lassen
Sendt:	13. december 2006 11:54
Til:	Christopher Bo Bramsen
Cc:	John Pontoppidan
Emne:	VS: Evt. sanktionstiltag mod Iran uden for Sikkerhedsrådsregi, jfr. ammail af g.d. fra amb. Washington
Formel E-post:	Nej
Klassifikation:	UKLASSIFICERET
Personale indkaldes:	Nej

Nu kan vi vel kaste lys over Nordkorea-spm. for både Klaus Simoni og Søren Haslund.

MVH Annette
-----Oprindelig meddelelse-----
Fra: Søren Haslund
Sendt: 13. december 2006 11:24
Til: Klaus Simoni Pedersen
Cc: Annette Lassen
Emne: SV: Evt. sanktionstiltag mod Iran uden for Sikkerhedsrådsregi, jfr. ammail af g.d. fra amb. Washington

Kære Klaus,

Mange tak for dine smukke ord! Jeg rødmer og bukker. Og skal nok sætte dig personligt på min fordelingsliste.

E.o. er iranerne såmænd meget flinke - det gælder i hvert fald de "menige" iranere, men også officielt bliver vi behandlet ordentligt efter de indledende "manøvrer" i oktober, som ærligt talt ikke var behagelige! Det håber vi fortsætter efter vedtagelsen af sanktionerne, men især tyskerne er meget bekymrede for de iranske reaktioner, også mod herværende vestlige ambassader, blandt hvilke den danske desværre nok igen vil være i en udsat position pga vort SC-medlemsskab og forventelige ja-stemme til resolutionen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det ville passe os hernede aldeles udmærket, hvis vedtagelsen først fandt sted efter nytår, så vi hepper på amerikanerne i håb om, at de vil finde på flere sager at irritere russerne med!!!!

Hvad angår Nordkorea, kan jeg på grundlag af hukommelsen oplyse følgende, som forhåbentlig kan være til nytte (Annette L. var ganske rigtigt ikke i PRO den gang, men jeg sætter hende på som cc); det var jeg i øvrigt heller ikke, men kender dog noget til sagen, som min første chef som VicePRO-chef Jørgen Behnke fortalte om. Han havde som VicePRO-chef i Kønigsfeldts og Adamsens PRO-cheftid været stærkt involveret i sagen.
Det konkrete år er jeg lidt i tvivl om, men det må have været i midten af 80'erne (måske 83-84?) i hvert fald næsten sikkert, at incidentet fandt sted, mens Otto Møller var direktør for UM; jeg kom til PRO i september 92, og da var det allerede nogle år siden, og nordkoreanerne havde forlængst genetableret ambassade i København - hvilket vi ind imellem døjede med, jfr. nedenfor! Det konkrete år kan PRO givet oplyse pga akterne.

I korte træk gik sagen på, at det blev stadig mere åbenbart, at DPRK-amb'erne i de nordiske lande, især DK og S, men også de andre, i meget vidt omfang finansierede deres virksomhed (både daglig drift og leveomkostninger for medarbejderne, som vist ikke fik egentlig løn!, og fx helsidesannoncer i danske dagblade mv med lobhudlende tekster om og taler af den store leder Kim Il Sung og om Juche-filosofien, eller hvad man skal kalde den!) ved brug af mildest talt tvivlsomme midler. Det var således en kendt sag, at nordkoreanerne importerede MEGET store

Wilson Center Digital Archive
Original Scan

mængder af cigaretter og spiritus, der gik endog MEGET langt ud over det angivelige - og fysisk mulige! - private forbrug.

Danske myndigheder (politi, toldvæsen etc) vidste det godt og var også bekendt med, at nodkoreanerne mere eller åbent solgte fra lagret på en række store danske arbejdspladser, bla B&W, Kødbyen mfl. Nodkoreanske diplomater var mange gange blvet observeret, når de med en godt fyldt op station waggon kørte til disse lokaliteter og opslog deres "uofficielle" udsalgsbod. Både politi og toldvæsen rettede henvendelse til PRO ved flere lejligheder, og PRO-chefen indkaldte nordkoreanske amb.dør for alvorligt at understrege, at amb. udelukkende kunne indkøbe/importere afgiftsbelagte varer til eget forbrug. Nordkoreanerne nægtede selvsagt alt og lovede at holde nøje kontrol med, om der skulle være medarbejdere, som overskred deres beføjelser. I så fald ville de blive straffet/hjemsendt ved nordkoreansk foranstaltning. Selv om PRO udmærket vidste, at der INTET foregik på DPRK's amb., uden at amb.døren og den politiske/efterretningsmæssige "watch dog" vidste det, foretog man sig i første omgang ikke yderligere, men holdt løbende kontakt med toldvæsenet og politiet.

Gennem samarbejdet i nordiske kreds og med tyskerne blev man efterhånden klar over, at der var tale om både en udbredt "Geschäftspraxis" i en række hovedstæder og en koordineret/organiseret fremgangsmåde. Varerne ankom til Schönefeld-lufthavnen i det dav. DDR med det ugentlige fly fra Pyongyang via Moskva og blev enten i lufthavnen eller snarere på DPRK's amb i Østberlin hentet i lastvogne/varebiler af ambassaderne i de nordiske lande og vist nok også Holland, men her er jeg lidt usikker på hukommelsen. Amb.bilerne er som bekendt ekstraterritoriale og kan derfor ikke inspiceres ved grænseovergangen/ af toldvæsenet, men tolderne tog noter, som de delte med UM og politiet.

Smugleriet og det ulovlige salg blev stadig mere omfattende, men det var først, da det blev opdaget (jeg ved ikke hvordan, men det burde også fremgå af PRO's akter), at det nordkoreanske entrepeneurship voksede til at omfatte hashish og vist også anden narkotika, som var en endnu bedre - og mindre omfangsrig end kasser med whisky ! - indtægtskilde på det sorte marked i bla København, Stockholm og Oslo mfl hovedstæder, at det på nordisk basis aftaltes at gribe mere radikalt ind.

De nordiske forhandlinger foregik vist på højt (direktør-?) niveau og med deltagelse også af Tyskland, mener jeg, og resultatet blev, at samtlige nordkoreanske diplomater blev PNG'et samtidig og ambassaderne lukket midlertidigt. Der var stor presseomtale af sagen, nordkoreanerne protesterede vist også heftigt, men beslutningen blev ført ud i livet, og diplomaterne udrejste og ambassaderne blev lukket. Nordkoreanske amb. i Østberlin fik (vist?) lov til at holde opsyn med ambassadebygningerne.

Hvor længe der gik, før man accepterede en genåbning og gav agrément til nye ambassadører, ved jeg ikke, men som nævnt var de på plads, da jeg kom til PRO i september 92. I de følgende år, frem til den permanente lukning af DPRK's ambassade i København (og Oslo samt vist også Helsingfors) og samling af alle nordiske aktiviteter på amb'en i Stockholm i slutningen af 90'erne kunne vi gentagne gange konstatere, at de nordkoreanske diplomater fortsatte deres ulovlige aktiviteter, men kun fsva salg af cigaretter og whisky og i mindre omfang end tidligere. Overtrædelserne af WK og af de strenge danske regler for køb af told- og afgiftsbelagte varer blev påtalt flere gange og konsekvent afvist af nordkoreanerne.

ÈN enkelt gang fik vi skovlen udner dem! Det må have været sidst i 90'erne, hvor toldvæsenet via kontakter i Litauen og Polen havde erfaret, at nordkoreanske ambassade - formentlig pga PRO's gentagne indsigelser mod deres exorbitante indkøb hos Peter Justesen etc - havde fundet ud af, at det var meget lettere at importere Prince-cigaretter, som var storsælgerne, fra Baltikum. Som du måske husker, var der også flere danske smuglerbander, der benyttede samme fremgangsmåde på den tid. Smøgerne blev helt lovligt eksporteret til fx Litauen, hvor smuglerne købte dem fra toldfrit lager og bragte dem til DK i speedbåde. Nordkoreanerne behøvede imidlertid ikke speedbåde, men lod en af amb-bilerne sejle til Klaipeda med færgen, hvor den blev fyldt op med varer og derefter sejlede tilbage igen med næste færge. I det konkrete tilfælde havde toldvæsenet fået at vide, at en sending var på vej med færgen og bad mig kontakte amb.en for at meddele, at danske toldvæsen ønskede at

Wilson Center Digital Archive
Original Scan

inspeicere bilen og for at give dem lejlighed til at sende en repæsentant (WK's regler), ligesom jeg ville være til stede i havnen. Pudsigt nok !afstod de fra tilbuddet, bilen kørte aldrig i land, men returnerede til Litauen.

Jeg blev i øvrigt meget gode venner (e.o.!) med den sidste nordkoreanske amb.dør i København og hans kone (han talte fransk, hvilket han bevidst benyttede sig af under sine møder med mig, næsten med sikkerhed for at irritere hans skødehund, der altid var med, og som ikke talte fransk. Han endte med at rejse til Paris (UNESCO-delegationen) og blev vist i Frankrig (hoppede af), hvor han havde en voksen datter).

Under en privat afskedsmiddag for Karen og mig, som amb.dørparret indbød til på en kinesisk restaurant på Strøget, hvilket var helt uhørt, da nordkoreanernes uendeligt kedsommelige repræsentation normalt altid foregik på amb. med deltagelse af den trofaste, men beskedne skare af danske Kim Il Sung-tilhængere!!!, og hvor skødehunden ligeså uhørt ikke var med, gik amb.døren så langt som til (næsten!) at indrømme, at amb. havde måttet tage usædvanlige finansieringsmidler i brug, fordi den ganske enkelt ikke modtog en krone hjemmefra! Ikke helt med de ord, men meningen var ikke til at tage fejl af!

Det blev en længere smøre, end jeg havde regnet med, og sikkert også for lang. Men måske kan du underholde kollegerne i sanktionskomitéen med dette uddrag af en gammel PRO-chefs erindringer! Dem kommer jeg dog aldrig til at skrive, for, som Behnke så rigtigt sagde: "Når der en nogen, som vil læse en PRO-chefs erindringer, kan man ikke skrive dem, og når man kan skrive dem, er der ingen, der gider læse dem". Jeg havde ellers den perfekte tiltel: "Man sku' tro, det var løgn!"

Mange gode hilsener - også til andre kolleger i New York, herunder Ellen Margrethe

Søren

-----Original Message-----
From: Klaus Simoni Pedersen
Sent: 12 December 2006 20:12
To: Søren Haslund
Subject: VS: Evt. sanktionstiltag mod Iran uden for Sikkerhedsrådsregi, jfr. ammail af g.d. fra amb. Washington

Kære Søren,

enormt spændende. Jeg har stor nytte af dine meget informative indberetninger - du sidder et meget spændende sted. Jeg håber også iranerne er flinke ved jer. Min søster og svoger fandt på at holde juleferie i Iran sidste år og blev mødte med utrolig venlighed.

Jeg arbejder bl.a. også med Nordkorea i sikkerhedsrådet. I sanktionskomitéen skal vi pt. forholde os til spørgsmålet om de nordkoreanske ambassader. Jeg husker du har fortalt om den nordkoreanske ambassades diverse illegale aktiviteter i København. Vi bliver spurgt om deltaljer af amerikanerne, som jo ikke selv har problemet inde på livet, da de ikke har dipl. forbindelser. Kan du huske året, nordkoreanerne blev smidt ud, og hvilke typer kontrabander der var tale om? Jeg har henvist til Anette Lassen i sagen, men jeg er ikke sikker på, om hun var i PRO dengang.

mange hilsner fra New York,

Klaus

PS: Jeg vil meget gerne sættes direkte på din Iran-fordelingskreds - jeg vil endelig ikke

Wilson Center Digital Archive
Original Scan

gå glip af noget!

-----Original Message-----
From: Søren Haslund
Sent: 12 December 2006 08:27
To: EIR; MENA; SP
Cc: Udenrigsministeriet; Thomas Lund-Sørensen; Steven Foster; Peter Ivertsen; Svend Roed Nielsen; Tomas Anker Christensen; Søren Asp Sørensen; Jesper Vahr; Steen Nørlov; Jesper Møller Sørensen; IRAN KREDSEN; New York UN; Tokyo; Haag
Subject: Evt. sanktionstiltag mod Iran uden for Sikkerhedsrådsregi, jfr. ammail af g.d. fra amb. Washington

Blot en diskret kommentar herfra i forlængelse af amb's tidligere påpegning af, at der er en, måske beklagelig, men uundgåelig, sammenhæng mellem Iran-politikken overordnet og udsigterne for (normalisering af) dansk eksport til Iran og amb's muligheder for at fremme den.

1. Iranske styre følger helt sikkert nøje ikke blot forhandlingerne i FN's Sikkerhedsråd (UNSC) om et (begrænset) formelt sanktionsregime rettet mod iranske aktiviteter, interesser og personer engageret i atomberigningssagen, men også de stadig mere synlige tegn på, at Washington forfølger sin Iran-fjendtlige sanktionspolitik ad mere end ét spor. De amerikanske bestræbelser på at indføre paralelle sanktioner mod Iran uden for UNSC-regiet og specielt at ramme finansielle transaktioner vækker uden tvivl langt større bekymring i Teheran end de beskedne FN-sanktioner. Der er for mig heller ingen vivl om, at sådanne tiltag i givet fald vil være langt mere følelige og skadelige for den iranske økonomi.

Så vidt ambassaden har kunnet konstatere, har der kun været få direkte kommentarer, men derimod en række indirekte henvisninger, til de amerikanske forslag i herværende medier, ad modum: "USA presser ikke kun på for at få vedtaget sanktioner mod Iran i UNSC, men bruger alle midler og veje til at ramme den islamiske republik og anlægger en "bullying"taktik over for dets allierede for at overtale dem til at hægte sig på den amerikanske vogn. Washington skal imidlertid ikke få held med sit forehavende."

Denne retorisk skarpe, men reelt defensive tilgang bør næppe fortolkes som tegn på manglende opmærksomhed om sagen fra iransk side; snarere tværtimod som tegn på reel bekymring dels for virkningerne af evt begrænsninger i Irans adgang til at anvende de internationale finansielle institutioner og markeder, dels, i første omgang, over, at man i Teheran ikke er fuldt bekendt med det mulige omfang af sådanne sanktioner og derfor ikke rigtig ved, hvordan man skal håndtere denne trussel.

På bla mine tyske og japanske kolleger har jeg forstået, at det er deres klare indtryk fra løbende kontakter til herværende repræsentanter for store tyske og japanske virksomheder og, måtte jeg forstå, også personer fra iranske myndigheder, der beskæftiger sig med økonomiske og finansielle anliggender, herunder iranske centralbank, at især udsigten til finansielle sanktioner uden om Sikkerhedsrådet omgærdes med stor opmærksomhed og bekymring i disse kredse. Derimod lader det ikke til, at iranske politiske ledelse indtil videre kerer sig særlig meget herom, men snarere synes at negligere eller i hvert fald undervurdere de potentielle negative konsekvenser for den iranske økonomi (hvis pt dårlige tilstand, bla udsigt til 0-vækst i indeværende år og et statsbudget, der er meget tæt ved at løbe tør for budgetmidler her tre måneder før det iranske nytår, samme ledelse heller ikke synes at se noget væsentligt behov for at beskæftige sig seriøst med, så længe pengene fra olie- og gaseksporten tilflyder landet uhindret og i stort omfang).

Specielt synes udsigten til, at internationale banker, der hidtil har håndteret/finansieret en stor del af Irans udenrigshandel, er stadig mere tilbageholdende eller for en række bankers vedkommende direkte afvisende over for at åbne rembourser for salg af varer til Iran og har indført snævre begrænsninger for, eller helt er ophørt med

Wilson Center Digital Archive
Original Scan

at acceptere, at iranske virksomheder og privatpersoner kan have konti i disse banker. Jeg har netop haft lejlighed til at skimme en liste over banker, der inden for de seneste måneder har taget sådanne skridt (men kunne/måtte ikke få en kopi af listen) og noterede mig i farten flere store schweiziske, britiske, hollandske og australsk-newzealandske banker på den. Jeg nåede ikke at konstatere, om der også var fx tyske baner på listen, men tror det ikke, eftersom flere tyske storbanker er fremtrædende repræsenteret i Teheran, og ifølge min tyske kollega er endnu en på vej hertil. Ambassadør Honsowitz lagde i øvrigt ikke skjul på, at man i Berlin var både optaget af og bekymret over sagen, som gav anledning til beklagende henvendelser fra tysk erhvervsliv og bankvæsen. På tysk side gik man ud fra, at evt beslutninger om gennemførelse af enhver form for sanktioner af denne karakter ville skulle træffes i EU-regi (dvs i EU-enighed). Min japanske kollega oplyste, at man også i Tokyo følger sagen med bekymring, og udtrykte forventning om, at japanske regering nøje vil følge behandlingen af sagen i EU og i sidste ende formentlig vil lægge sig meget tæt op ad EU's evt beslutninger.

2. Finansielle sanktioner ville ikke mindst ramme de omfattende iranske økonomiske og finansielle interesser i Dubai/UAE, hvorigennem Iran officielt og iranske virksomheder/importører mere uofficielt (formentlig til dels med brug af ulovlige midler) arrangerer en stor del af finansieringen af den iranske import. Der skulle ifølge mine samtalepartnere være eksempler på, at finansielle institutioner i bla Dubai enten allerede har reageret på amerikansk pression eller har forudskikket et sådant pres og derfor inden for de seneste måneder er (blevet) meget forbeholdne/forsigtige med at engagere sig i finansieringsaktiviteter med iransk deltagelse.

Denne "forudseenhed" har i øvrigt haft utilsigtede afledte konsekvenser for enkelte, især latinamerikanske, ambassader i Teheran, som har fået store problemer med at beholde deres bankkonti i Dubai, hvorigennem de traditionelt på grund af det mangelfulde og reelt uanvendelige iranske banksystem har fået kanaliseret økonomiske midler til drift af ambassaderne og til lønninger.

Et andet eksempel på "rettidig omhu" har jeg erfaret fra herværende (danskgifte) eneimportør af Toyota, som forleden oplyste, at han fra Tokyo havde modtaget udtrykkelig besked om, at han ikke i 2007 skulle forvente at kunne importere flere Toyotaer end de 5000 enheder, som udgør importen i år. Det var han meget ked af, da det iranske bilmarked var i stor fremegang, hvorfor han formentlig ville kunne have solgt betydeligt flere end 5000 enheder til næste år. Toyota-fabrikkerne havde imidlertid fået af vide af amerikanerne, at de måtte vælge mellem det amerikanske og det iranske bilmarked, og da man solgte op imod 5 mio enheder i USA, var der reelt ikke tale om noget valg.

3. Ambassaden er ikke bekendt med herværende danske virksomheder, som på samme måde måtte have været udsat for amerikansk pression, men ville sætte pris på underretning herom, samt om evt. amerikanske henvendelser i København og/eller evt danske overvejelser, som sagen måtte have givet anledning til, jfr. instruktionen om en offensiv handelsstrategi, hvis iværksættelse for Irans vedkommende selvsagt ville blive endnu vanskeligere end allerede beskrevet i ammail af 05/12, hvis de amerikanske bestræbelser bærer frugt. Medmindre jeg hører andet, har jeg på grund af sagens uafklarede stade og følsomme politiske karakter heller ikke tænkt mig at rejse den i ambassadens løbende kontakter med de danske virksomheder.

Haslund/ambassaden Teheran

SØREN HASLUND / SORHAS@UM.DK
AMBASSADOR
MOBILE: +98 9121050839

ROYAL DANISH EMBASSY
DR. SHARIATI AVE. / ELAHIYEH AVE. /
DASHTI STR. 18 / TEHRAN 19148 / IRAN
TEL. +98 (21) 2260 1363 / WWW.AMBTEHERAN.UM.DK

18-12-2006

John Pontoppidan

From: Annette Lassen
Sent: 13 December 2006, 11:54
To: Christopher Bo Bramsen
CC: John Pontoppidan
Subject: RE: Possible Sanctions against Iran outside of the Security Council, cf. Email of G.D. from Amb. Washington
Formal Email: No
Classification: Unclassified
Staff: No

Now we can shed light on North Korea. For both Klaus Simoni and Søren Haslund.

MVH Annette

----Original Message----

From: Søren Haslund
Sent: 13 December 2006, 11:24
To: Klaus Simoni Pedersen
CC: Annette Lassen
Subject: RE: Possible Sanctions against Iran outside of the Security Council, cf. Email of G.D. from Amb. Washington

[…]

As for the North Korean issue - if my memory serves me right, I can tell you the following, which can hopefully be of some help. Annette Lassen was not in PRO [Department of Protocol] at the time, and indeed I wasn't either, although I'm familiar with the issue as I was told of the events by former Vice Chief of PRO, Jørgen Behnke. He had been deeply involved in the case as Vice Chief of PRO under PRO Chiefs Kønigsfeldt and Adamsen.

I don't know the exact year, but it must have been in the mid-80s (perhaps 83-84?), while Otto Møller was Director of the Foreign Ministry; I came to PRO in September of -92, so a few years had already passed, and the North Koreans had long since re-established an Embassy in Copenhagen, that we had some issues with from time to time (see below!). PRO should have records of the exact year.

The issue was that it became increasingly apparent that the DPRK's embassies in the Nordic countries, particularly in Sweden and Denmark, but also the others, were financing their operation (both the daily operation and living costs for the employees, who allegedly didn't have actual salaries!, as well as e.g. full-page ads in Danish newspapers with texts praising the Dear Leader Kim Il-sung and the Juche-philosophy) by less than legitimate means, to put it mildly. It became obvious that the North Koreans imported VERY big quantities of cigarettes and spirits, quantities FAR surpassing the alleged - and physically possible - private consumption.

Danish authorities (police, customs etc.) knew this well, and they also knew that the North Koreans more or less openly sold their stock in a number of big workplaces in Denmark, among them B&W, Kødbyen and others. North Koreans diplomats had been observed many times driving to these locations in their well-stocked station wagon and opened their "unofficial" sales booths.

Both police and customs informed PRO on many occasions, and the PRO-Chief summoned the North Korean ambassador and made it very clear that tax-levied imports were strictly for private consumption. The North Koreans denied everything, of course, and promised to keep a keen eye on imports to make sure none of their employees were in breach of the rules. If that turned out to be the case, the North Koreans would administer an appropriate penalty or send them home. Despite PRO being aware that NOTHING happened in the North Korean Embassy without the knowledge of the [North Korean] Ambassador and the political/intelligence "watchdog", PRO did not take immediate action, but maintained a running dialogue with police and customs.

Through dialogue across the Nordic countries and with the Germans, it became increasingly apparent that this was their "Mode of operation" in many capitals, and a coordinated/organized practice. The goods arrived at Schönefeld Airport in the DDR on the weekly flight from Pyongyang via Moscow, and were loaded onto trucks at the airport or more likely at the DPRK embassy in East Berlin, by Embassy staff from the Nordic Countries and perhaps also in Holland - although my memory might fail me with regards to the latter. Embassy vehicles are as you know extraterritorial and can therefore not be inspected on the border/by customs, although customs officers did take notes that they shared with the Foreign Ministry and the police.

The scale of the smuggling operation was clearly increasing, and it became apparent (I don't know how, but that can probably be found in PRO records) that the North Korean enterprise involved hashish and supposedly also other narcotics, which was even better - and took up less space than crates of whiskey!. This was distributed on the black market in Copenhagen, Stockholm, Oslo, and other capitals. Only when this was discovered did the Nordic countries agree to take stronger action.

The Nordic talks were high (director-?) level, and I believe the Germans were also present. The talks resulted in all the North Korean diplomats simultaneously receiving Persona Non-Grata status, and the Embassies were temporarily closed. The affair received a good amount of press coverage, and the North Koreans strongly disputed the decision, but to no avail - the diplomats were expelled and the embassies were closed. I believe the North Korean Embassy in East Berlin was allowed to continue to oversee the embassy facilities.

I don't know how long it took before the embassies reopened and the new Ambassadors were welcomed, but as mentioned they were present when I arrived at PRO in September of -92. In the following years, up until the permanent closure of the DPRK Embassy in Copenhagen (and Oslo and perhaps also Helsinki) and the coordination of all Nordic activities at the Embassy in Stockholm in the late 90's, we could time and again confirm that they continued their illegal activities, although limited the sale of cigarettes and whiskey to somewhat smaller quantities than before. The violation of the Vienna Treaty and the strict Danish laws on purchasing tax-levied goods was pointed out several times, only to meet persistent denial from the North Koreans.

One time, we really caught them in the act. It must have been in the late 90's, when customs was informed by contacts in Lithuania and Poland that North Korea's embassy - supposedly because of PRO's repeated questioning regarding their exorbitant purchases from Peter Justesen etc. - had found out that it was much easier to import Prince cigarettes, which was the most popular brand, from the Baltics. As you remember there were also several Danish smuggling gangs who used the same methods at the time. The cigarettes were legally exported to eg. Lithuania, where smugglers bought from duty-free stock and then brought them to Denmark in speedboats. The North Korean did not however need speedboats, as they usually took an embassy vehicle on the ferry to Klaipeda, where it was loaded with goods and then sailed back on the next ferry. In this particular instance, customs has been informed that a shipment was en route by ferry and asked me to contact the embassy to

inform that Danish Customs wanted to inspect the vehicle, and wanted to give them the chance to send a representative (Vienna Convention rules), just as I also wanted to be present at the harbor. Strangely, they declined the offer and the car never left the ferry, but instead returned to Lithuania.

I actually made good friends with the last North Korean Ambassador in Copenhagen and his wife (he spoke French, which he practiced in his meetings with me, mostly I think, to annoy his lap-dog, who was always present, and did not speak French. He ended up going to Paris (UNESCO-delegation) and stayed in France (defected), where he had an adult daughter.

During a private goodbye-dinner for Karen and me, we had been invited by the Mr and Mrs Ambassador to a Chinese restaurant in Strøget [lively Copenhagen district], which was unheard of, as the North Korean's immensely boring representation usually took place in the Embassy with the humble but loyal bunch of Danish Kim-il Sung followers!!! At this dinner, the lap-dog wasn't present, and so the Ambassador went as far as (almost) admitting that the Embassy needed to adopt unusual methods of financing, simply because it didn't receive a single penny from home! Not exactly verbatim, but it was quite clear from his phrasing that this was the case.

This was a longer story than I had planned, probably even too long. But perhaps you can entertain your colleagues in the sanctions committee with this excerpt from the memoirs of an old PRO-chief! I will however never write those memoirs, for as Behnke so elegantly put it, "When somebody wants to read the memoirs of a PRO-chief, one is not allowed to write them, and when one is allowed to write them, nobody can be bothered to read them". I have however found the perfect title: "You would never believe this to be true!"

Best wishes - also to other colleagues in New York, among them Ellen Margrethe

Søren

[...]

Soren Haslund / [email redacted]
Ambassador
Mobile [Redacted]

Royal Danish Embassy
DR. SHARIATI AVE. / ELAHIYEH AVE. /
DASHTI STR. 18 / TEHRAN 19148 / IRAN
TEL. +98 (21) 2260 1363 / WWW.AMBTEHERAN .UM.DK